

Иванъ Карановски

Църква

Извѣша се кубето,
блести на него кръстъ,
далече подъ небето
то гледа околвръстъ.

Забиятъ ли камбани
съзвучно въ тишина,
неземенъ часъ настане
на чудна свѣтлина.

Градътъ се тихъ усмихва
следъ ясносиний день,
молитвено притихва,
отъ слънце озаренъ.

О, църква наша свята,
следъ грижитъ безброй,
ти връщашъ на душата
изгубений покой!

